

ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΗΣΗΣ

Ἄν μ' ἀγαπήσης θὰ σοῦ δώσω
τὰ μαῦρα τῆς ψυχῆς μου κρῖνα,
μὲ φύλλα κίτρινα θὰ στρώσω
τὸν δρόμο νὰ διαβῇς.

Τοῦ γάμου μας μὲ κυπαρίσσου
κλωνὶ θὰ πλέξω τὸ στεφάνι,
στὸν πάγο θὰ σοῦ 'πῶ, κοιμήσου
ταφόπετρας βουβῆς.

Ἄν μ' ἀγαπήσης θὰ σοῦ δείξω
πλανήταις, ποῦ ψυχομαχοῦνε,
καὶ νεκρικοὺς θενὰ σοῦ ἀνοίξω
'ς τὸ χάος οὐρανούς.

Θενὰ σοῦ πῶ τὸ πῶς γεννιέται
ἡ φρίκ', ἡ νύχτα, τὸ σκοτάδι,
κουφά, ποῦ 'σὰν τὰ συλλογιέται,
τὰνθρώπου φεύγει ὁ νοῦς!

Κ' ἀκόμα, πῶς νὰ μὴ πιστεῦρης
'ς τοῦ ἥλιου τὴν χρυσὴ λαμπρόδα,
καὶ μὴτ' ἐλπίδα νὰ γυρεύης
'ς τὸν κόσμο τὸν πικρό.

Θενὰ σοῦ 'πῶ τὸ μαῦρο ψέμμα,
ποῦ κρύβουν τὰ λαμπρὰ λουλούδια,
καὶ πῶς 'ς τὰ σύμπαντα τὸ πνέμμα
κοιμήθηκε νεκρό.

Ἄν μ' ἀγαπήσης θενὰ νοιώσης
ζώντας τὴν γλύκα τοῦ θανάτου
καὶ θενὰ πῆς—δὲν εἶναι γνῶσις
ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῇ.

Καὶ τότε 'ς τὸ βαθὺ σκοτάδι
καὶ 'ς τὸ μηδὲν καὶ 'ς τὴν γαλήνη,
ἐν ἄγριο, ὠργισμένο βράδι,
θὰ σβύσωμε μαζύ!

ΑΓΓ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

(Ἱστορημα ἐκ τοῦ συγχρόνου κοινωνικοῦ βίου.)

I

Τὴν ἀνέθρεψαν μὲ τὸ αἶσθημα τῆς οἰκογενειακῆς ὑπεροχῆς, μὲ τὸ χειρόκτιον εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τὴν ψυχὴν. Τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ἦτο ἀναγεγραμμένον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου. Ἐσπούδασε μίαν γραμματικὴν, ὅπως λαλῇ καὶ γράφῃ ἀνεπιλείπτως τὴν καθαρεύουσαν καὶ μίαν ἄλλην ὅπως κατὰ τοὺς κανόνας αὐτῆς ρυθμίζῃ τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὰς σχέσεις της.

Τὴν ἀνέθρεψαν μὲ τὴν ιδέαν ἐνὸς μεγάλου συνοικεσίου. Οἱ νέοι τοῦ τόπου ἔμπροσθεν καὶ ἐπιστήμονες ἦσαν μικροὶ, ἀνάρμοστοι δι' αὐτήν. Ὁμογενεῖς τις μεγάλεμπορος τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας, τὸ πολὺ, πολὺ ἀνώτερός τις ὀξυωματικὸς τοῦ στρατοῦ, ἰδοὺ, τί θὰ τῇ ἤρμοζεν ἴσως.

Ὡραία, πλουσία καὶ εὐγενής, ἦτο ἡ μόνη σχεδὸν ἐν τῷ τόπῳ ἥτις συνήνου καὶ τὰς τρεῖς τάξεις ἀρετῆς. Ὡραία—ἐλατρεῦετο παρὰ πάντων. Πλουσία—ἐζητεῖτο παρὰ πάντων εἰς γάμον. Ἀλλ' εὐγενής—ἦτο ἀνωτέρω πάντων.

Οὕτως αἱ τρεῖς αὗται ιδιότητες ἠνωμέναι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐξουδετέρουν πᾶν ἔρωτος ρεῦμα ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς. Συνοικέσιον; ναί. Ἐρωτα; ποτέ.

Διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν ἀρμόζοντα σύντροφον τοῦ βίου αὐτῆς ἀπητεῖτο σκέψις καὶ οὐχὶ αἶσθημα. Ὁ ἔρωτος ἀρμόζει εἰς τὸ κτήνος, πλὴν ὁ γάμος ἀνήκει εἰς τὸ πνεῦμα. Ὁ ἔρωτος εἶνε τυφλός.

II

Ἡ Εὐριδίκη ἦτο εἰκοσαέτις ὅτε ἀνεκαλύφθη ὁ παρὰ τῶν γονέων αὐτῆς μελετώμενος σύζυγος. Ἦτο δ' οὗτος ὁμογενὴς ἐν Παρισίοις τραπεζίτης, φέρων πάντα τὰ ποθητὰ προσόντα.

Τὴν ἡλικίαν—ἦτο πλούσιος. Τὴν οἰκογένειαν ἦτο πλούσιος. Τὸν χαρακτῆρα—ἦτο πλούσιος. Τὴν μορφὴν—ἦτο πλούσιος. Τὴν περιουσίαν—ἦτο πλούσιος.

Ἦτο χρυσοῦς ἄνθρωπος κατὰ πάντα. Ἄνθρωπος μὲ πρόγραμμα καὶ μὲ προϋπολογισμόν. Σοβαρὸς, τυπικός. Εἶδος ἀριθμητικῆς κινουμένης.

Ἡ Εὐριδίκη προσεκολλήθη εἰς αὐτόν, ὥς εἰς τὸν βράχον τὸ ὄστρακον.

Ἦτο εὐτυχὴς διότι ἀπέκτησε σύζυγον τέλειον κατὰ πάντα, σύζυγον τοῦ μεγάλου κόσμου, σύζυγον δυνάμενον νὰ τὴν ζήσῃ εἰς τὴν ὑψηλὴν περιωπὴν ἥτις τῇς ἤρμοζε. Δὲν τῇ ἔλλειπε τὸ παραμικρόν.

Τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου της διήλθεν εἰς περιη-